

Warszawa, dn. października 2020 r.

Prezes Agencji Rezerw Materiałowych

DECYZJA

Prezesa

Agencji Rezerw Materiałowych

Nr BPI – 12/I/20

w sprawie udzielenia indywidualnej interpretacji

Na podstawie art. 34 ust. 1, ust. 5, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 poz. 1292, z późn. zm.), zwanej dalej „upp” w związku z art. 5 ust. 1 oraz art. 21b ust. 1 i ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 411), zwanej dalej „ustawą o zapasach”, Prezes Agencji Rezerw Materiałowych stwierdza, że stanowisko XXXX Sp. z o.o. z siedzibą w XXXXX, przedstawione we wniosku z dnia 22 września 2020 r. (data wpływu do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych w dniu 28 września 2020 r.), o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach w zakresie nałożenia przez Prezesa Agencji kary pieniężnej, o której mowa w art. 63 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 63 ust. 2 pkt 1 w związku z nieutworzeniem i nieutrzymywaniem zapasów obowiązkowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o zapasach

oraz nieuiszczeniem opłaty zapasowej od produkcji wyrobów o kodzie CN 2710 19 29, nie stanowiących paliw - **jest prawidłowe**.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 22 września 2020 r., (data wpływu do Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, dalej: „Prezes Agencji”, w dniu 28 września 2020 r.), Spółka XXXXXXX Sp. z o.o. z siedzibą w XXXXXXX - zwana dalej „Wnioskodawcą”, zwróciła się o wydanie pisemnej interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach.

W dniu 23 września 2020 r. Wnioskodawca uiścił wymaganą opłatę od wniosku.

We wniosku Wnioskodawca przedstawił niżej opisany stan faktyczny oraz swoje stanowisko:

XXXXXX Sp. z o.o., jest podmiotem gospodarczym prowadzącym działalność w zakresie produkcji szerokiego asortymentu olejów smarowych. W procesie produkcji powstają produkty klasyfikowane do kodu CN 2710 19 29, nie przeznaczone do szeroko rozumianych celów napędowych i opałowych.

W jednym z zakładów produkcyjnych Wnioskodawcy, przy procesie recyklingu olejów przepracowanych (odpadów) pozwalających na odzyskanie bazy olejowej, powstaje produkt uboczny o kodzie CN 2710 19 29, posiadający zakres destylacji od 66°C do 361°C. W drugim zaś zakładzie realizowany jest proces mieszania w odpowiednich proporcjach składników wchodzących w skład danej receptury, którego finalnym produktem jest wyrób o kodzie CN 2710 19 29 posiadający zakres destylacji od 155°C do 323°C. Powstające produkty znajdują zastosowanie jako środek antykorozyjny, środek do mycia elementów metalowych, częściach samochodowych zabrudzonych olejem oraz jako olej antyadhezyjny do form betonowych oraz stalowych.

Wnioskodawca wskazuje, iż nie prowadzi i nie zamierza prowadzić działalności w zakresie produkcji paliw.

W odniesieniu do przedstawionego stanu faktycznego Wnioskodawca stoi na stanowisku, że w świetle art. 2 pkt 2 w związku z art. 2 pkt 3, art. 2 pkt 18, art. 5 ust. 1 w związku z art. 63 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1 i art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o zapasach oraz § 3 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Klimatu w sprawie wykazu surowców, nie może skutkować nałożeniem na Wnioskodawcę kary pieniężnej przez Prezesa ARM, w trybie art. 63 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 63 ust. 2 pkt 1 ustawy o zapasach, z uwagi na fakt, iż produkowane przez Wnioskodawcę wyroby o kodzie CN 2710 19 29 nie stanowią paliw w rozumieniu ustawy o zapasach, co oznacza również, iż nie jest zobowiązany do utworzenia zapasów obowiązkowych oraz zapłaty opłaty zapasowej.

We wniosku Wnioskodawca przywołuje przepisy regulujące wydawanie interpretacji indywidualnych w trybie ustawy – Prawo przedsiębiorców, jak również wskazuje na administracyjny charakter kar pieniężnych nakładanych przez Prezesa ARM z tytułu niedopełnienia obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych ropy naftowej i paliw.

Uzasadniając swoje stanowisko Wnioskodawca przywołuje definicje legalne producenta, produkcji oraz paliw w rozumieniu ustawy o zapasach, wskazując, iż aby można było uznać Wnioskodawcę za producenta w rozumieniu ustawy o zapasach, koniecznym jest prowadzenie przez niego działalności polegającej na produkcji paliw czyli Wnioskodawca powinien wytwarzać paliwa w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL) półproduktów rafineryjnych i innych węglowodorów lub przetwarzać paliwa przez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich.

W dalszej części swojego uzasadnienia Wnioskodawca dokonuje wykładni definicji paliwa w rozumieniu ustawy o zapasach, wskazując, że ustawa o zapasach definiuje paliwa jako podzbiór szerszej kategorii produktów naftowych, który obejmuje produkty naftowe określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f-m, w tym również zawierające dodatki, bez względu na ich ilość. Dalej Wnioskodawca podnosi, że decydującym dla zaklasyfikowania

wyrobu do paliw jest spełnienie wymagań określonych w załączniku A rozdział 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii. I tak w przypadku „innych rodzajów naft”, zgodnie z definicją zawartą w przywołanym w załączniku A, są to rafinowane produkty destylacji ropy naftowej wykorzystywane w sektorach innych niż transport lotniczy. Temperatura destylowania mieści się w zakresie 150-300°C. W ocenie Wnioskodawcy, wykładnia gramatyczna ww. definicji prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż wyrób – aby zostać uznanym za paliwo - musi spełniać jednocześnie trzy przesłanki:

1. musi być rafinowanym produktem destylacji ropy naftowej;
2. musi być wykorzystywany w sektorach innych niż transport lotniczy;
3. temperatura destylowania musi mieścić się w zakresie 150-300°C.

Brak spełnienia choćby jednego z tych warunków np. w zakresie poziomu jego destylacji sprawia, że produkt taki nie może zostać uznany za „inny rodzaj nafty” w myśl rozporządzenia w sprawie statystyki energii, a tym samym nie może zostać uznany za paliwo w rozumieniu ustawy o zapasach.

Wnioskodawca przedstawiając dokonaną wykładnię definicji legalnych zawartych w ustawie o zapasach oraz w załączniku A rozporządzenia w sprawie statystyki energii, w odniesieniu do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego, uznaje iż produkowane przez Wnioskodawcę w swoich zakładach produkcyjnych wyroby zaklasyfikowane do kodu CN 2710 19 29, posiadające zakres destylacji od ok. 66 do ok. 361°C oraz od ok. 155 do ok. 323°C nie spełniają wymagań dla „innych rodzajów naft”, dla których zakres temperatury destylacji – zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu PE i Rady (WE) nr 1099/2008 – został określony w granicach 150-300°C.

Wnioskodawca dla potwierdzenia cech fizykochemicznych produkowanych przez siebie wyrobów wraz z wnioskiem przedłożył sprawozdania z badań produkowanych wyrobów tj. Solvent I oraz Nafta zmywacz.

W dalszej części swego uzasadnienia Wnioskodawca wskazuje, iż rozporządzenie Ministra Klimatu z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie szczegółowego wykazu surowców oraz produktów naftowych objętych systemem zapasów interwencyjnych oraz wykazu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej, ma charakter pomocniczy, co oznacza w ocenie Wnioskodawcy, że samo w sobie nie określa przedmiotowych granic obowiązku zapłaty opłaty zapasowej ani tym samym bardziej ich nie rozszerza. Zatem, zdaniem Wnioskodawcy, jedynie produkcja któregoś z paliw wymienionych w art. 2 pkt. 2 lit. f-m ustawy o zapasach, spełniającego konkretne wymagania określone w załączniku A rozdział 3 Rozporządzenia w sprawie statystyki energii, dodatkowo oznaczonego jednym z kodów CN wskazanych w rozporządzeniu Ministra Klimatu w sprawie wykazu surowców, skutkuje powstaniem obowiązku zapłaty opłaty zapasowej. W niniejszej sprawie, produkcja wyrobów zaklasyfikowanych do kodu CN 2710 19 29, ujętego w rozporządzeniu Ministra Klimatu w sprawie wykazu surowców, których poziom destylacji nie spełnia wymagań określonych w rozporządzeniu PE nr 1099/2008, nie skutkuje, w ocenie Wnioskodawcy, obowiązkiem utworzenia zapasów obowiązkowych oraz zapłaty opłaty zapasowej.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach dotyczących obowiązku tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych oraz uiszczania opłaty zapasowej od wyprodukowanych wyrobów zaklasyfikowanych do kodu CN 2710 19 29 uznano za prawidłowe,

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2019 r. poz. 1292 t.j.) Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna). Zgodnie z ust. 5

przywołanego powyżej przepisu udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której służy odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia. W myśl art. 34 ust. 16 upp do postępowań o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Stosownie do art. 21b ust. 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 411). organem właściwym w sprawie opłaty zapasowej jest Prezes Agencji, któremu przysługują uprawnienia organu podatkowego, określone w dziale III oraz dziale V ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Przepis art. 21b ust. 1 ustawy o zapasach, stanowi, że koszty tworzenia i finansowania zapasów agencyjnych ponoszą producenci i handlowcy, uiszczając opłatę zapasową. W myśl art. 2 ust. 1 pkt 18 producentem jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie produkcji paliw, w tym także zlecający taką produkcję innym podmiotom, z wyłączeniem usługowej produkcji paliw na rzecz innych podmiotów.

Produkcją, stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy o zapasach, jest wytwarzanie paliw w procesie przerobu ropy naftowej, kondensatu gazu ziemnego (NGL), półproduktów rafineryjnych i innych węglowodorów lub przetwarzanie paliw poprzez procesy mieszania komponentów, w tym paliw, w wyniku których powstaje co najmniej jedno z paliw albo wzrasta całkowita ilość jednego z nich.

Poprzez paliwa, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o zapasach, należy rozumieć produkty naftowe określone w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f-m, w tym również zawierające dodatki bez względu na ich ilość. Produkty naftowe wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. f-m, tj. gaz płynny (LPG), benzyny silnikowe,

benzyny lotnicze, paliwa typu benzyny do silników odrzutowych, paliwa typu nafty do silników odrzutowych, inne rodzaje nafty, oleje napędowe, w tym lekkie oleje opałowe, ciężkie oleje opałowe, określone są w załączniku A rozdział 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii (Dz. Urz. UE L 304 z 14.11.2008, str. 1, ze zm.) – dalej zwanego rozporządzeniem nr 1099/2008.

Przepis art. 3 ust. 5 ustawy o zapasach stanowi natomiast, iż minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz:

- 1) surowców oraz produktów naftowych uwzględnianych podczas ustalania ilości zapasów interwencyjnych,
- 2) surowców oraz paliw, w których tworzy się zapasy interwencyjne, w podziale na kategorie (grupy), uwzględniając możliwość zamiennego utrzymywania zapasów tych paliw w ramach danej kategorii,
- 3) paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej biorąc pod uwagę obowiązującą klasyfikację Nomenklatury Scalonej (kody CN) według załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) Nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. L 256 z 07.09.1987, str. 1), strukturę zużycia paliw na rynku krajowym oraz zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej.

Na podstawie powyższego upoważnienia, Minister Klimatu wydał rozporządzenie z dnia 7 sierpnia 2020 r. w sprawie szczegółowego wykazu surowców oraz produktów naftowych objętych systemem zapasów interwencyjnych oraz wykazu paliw stanowiących podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1373), zwanego dalej rozporządzeniem w sprawie wykazu surowców.

Zgodnie z § 4 pkt. 7 lit. b oraz § 6 pkt. 6 lit. b ww. rozporządzenia zapasy interwencyjne tworzy się w surowcach i paliwach oznaczonych m.in. kodem CN 2710 19 29 – „inne rodzaje naft”, jak również podstawę do wyliczenia opłaty zapasowej stanowią paliwa oznaczone m.in. kodem CN 2710 19 29, zaklasyfikowane do innych rodzajów naft.

Zgodnie z definicją zawartą w rozporządzeniu nr 1099/2008 „inne rodzaje nafty” oznaczają rafinowany produkt destylacji ropy naftowej wykorzystywany w sektorach innych niż transport lotniczy, którego temperatura destylowania mieści się w zakresie 150-300°C.

W ustawie o zapasach obowiązek uiszczania opłaty zapasowej konstyuuje się w oparciu o dokonanie czynności faktycznej polegającej na produkcji lub przywozie paliw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

We wniosku o udzielenie Wnioskodawcy interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy o zapasach Wnioskodawca wskazał, iż jest podmiotem produkującym szeroką gamę olejów smarowych, przy procesach produkcyjnych których to olejów powstaje produkt uboczny o kodzie CN 2710 19 29, posiadający zakres dystylacji od ok. 66 do ok. 361°C, jak również realizującym proces mieszania w odpowiednich proporcjach składników wchodzących w skład receptury, w wyniku którego powstaje produkt finalny o kodzie CN 2710 19 29, posiadający zakres destylacji od ok. 155 do ok. 323°C.

Prezes Agencji stwierdza, iż powstający jako produkt uboczny przy produkcji olejów smarowych wyrób oznaczony o kodzie CN 2710 19 29, jak również powstający w wyniku zmieszania składników określonej receptury wyrób oznaczony kodem CN 2710 19 29, nie wypełnia definicji „innych rodzajów naft”, a tym samym nie stanowi paliwa w rozumieniu ustawy o zapasach. W konsekwencji zaś Wnioskodawca nie jest producentem w myśl przepisów ustawy o zapasach, gdyż nie dokonuje produkcji paliw w rozumieniu ustawy o zapasach.

Zatem mając na uwadze przedstawiony we wniosku stan faktyczny Prezes Agencji stwierdza, iż Wnioskodawca nie będzie podlegał obowiązkowi tworzenia i utrzymywania zapasów obowiązkowych oraz obowiązkowi uiszczania opłaty zapasowej w związku z wytwarzaniem wyrobu oznaczonego kodem CN 2710 19 29, a tym samym produkcja tego wyrobu, nie będącego paliwem w rozumieniu ustawy o zapasach, nie będzie skutkować nałożeniem na Wnioskodawcę kary pieniężnej w związku z nieutrzymywaniem zapasów obowiązkowych oraz z nieuiszczaniem opłaty zapasowej i w tak opisanym

stanie faktycznym uznaje stanowisko Wnioskodawcy, zawarte w przedmiotowym wniosku, za prawidłowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji.

POUCZENIE

1. Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie odwołanie do Ministra Klimatu i Środowiska, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych; 00-844 Warszawa, ul. Grzybowska 45.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania. Z dniem doręczenia Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych oświadczenia Strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.
3. Zgodnie z art. 136 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: „k.p.a.”), jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl art. 136 § 4 k.p.a. przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

Otrzymują:

Egz. 1 – adresat (ZPO+KPA);

Egz. 2 i 3 – aa.